

PÜSPÖKJELÖLT

DR. BALLA PÉTER

Jelen bemutatkozásom során Isten sok áldásáért, ajándékáért adok hálát egész eddigi életem kapcsán.

1962-ben születtem, és kisgyermek koromtól hívő családban nevelkedhettem. Szüleim példászerű, Krisztus-követő élete sokat segített abban, hogy én is gyülekezeti közösségben, az Anyaszentegyházban nőhettem fel. Szüleim jártak a pápai majd a pesti Teológiai Akadémiára, és bár nem saját hibájukból nem fejezhették be ott tanulmányaikat, egész életükben aktív tagjai maradtak református egyházunknak. Az ébredési időkben jutottak hitre, és fiatalkori megtérésük egész életük meghatározó élménye lett. A Budapest Szabadság téri Református Egyházközségben konfirmáltam, ide jártam azután ifjúsági bibliaórára, és a gimnáziumi éveim alatt emellett a Kispest Rózsa téri Református Egyházközség ifjúsági közösségébe is tartoztam. E két gyülekezet alkalmi Isten eszközei voltak abban, hogy 17 éves koromban a Jézus Krisztussal való személyes találkozást, a megtérést is átélhettem, majd ezután Istennek a lelkeszi pályára elhívó szavát is meghallhattam.

1980-85 között jártam a Budapesti Református Teológiai Akadémiára, ahol nemcsak tanáraimtól tanultam sokat, hanem diáktársaimmal is ima- és szolgálati közösségben lehettünk: a tanítás előtt, kora reggel tartottunk imaközösséget, és rendszeresen szolgáltunk a Schweitzer Albert Szeretetotthonban is.

A korábbi rendben szokásos két lelkeszi vizsga között Kecskeméten voltam segédlelkész. E nagy gyülekezetben a szolgálat sok ágát megismerhettem, és lelkipásztori munkaközösség tagja lehettem. A II. Lelkeszképesítő Vizsga után, 1986 őszétől a Budapest Szabadság téri Református Egyházközségben szolgálhattam beosztott lelkeszként, innen mehettem tanulmányi ösztöndíjra egy évre 1987 őszén Skóciába. Edinburgh-ban magiszteri fokozatot szereztem 1988-ban. 1989 nyarán vettem feleségül Hegedűs Gyöngyit, aki jelenleg bőrgyógyász szakorvos. Négy felnőtt gyermekünk van: három fiunk főiskolára illetve egyetemre jár, leányunk a Baár-Madas Református Gimnázium diákja.

Családdal együtt tanulhattam külföldön még két hosszabb alkalommal: 1991-1994 között ismét Edinburgh-ban, ahol doktorátust szerezhettem, és 1999 nyarától egy éven át Heidelbergben. Ez utóbbi ösztöndíj alkalmával készült kéziratot a budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetemen nyújtottam be habilitációs szakértekezésként – a habilitációt itt szereztem meg 2001-ben. Már a skóciai doktorálás után meghívtak a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karára, az Újszövetségi Tanszékre, ahol 1994 ősze óta tanítok. 1996-ban neveztek ki docensnek, és 2002 óta vagyok ugyanitt egyetemi tanár. Könyveim jelenhettek meg külföldön és itthon is.

A tanítás mellett örömmel szolgálom gyülekezetekben: gyakran van lehetőségem meghívásra igehirdetéssel vagy előadással szolgálni egyházközségek, egyházmegyék alkalmain. Édesapám hosszú ideig a Presbiteri Szövetség egyik vezetője volt – örülök, hogy a Presbiteri Szövetség körében is már sok alkalommal szolgálhattam. A most végéhez érő ciklusban és az ezt megelőző ciklusban is választott tagja voltam a Dunamelléki Református Egyházkerület közgyűlésének és a MRE Zsinatának.

Az elmúlt öt évben előbb rektori teendővel megbízott rektorhelyettesként majd rektorként szolgálhattam a Károli Gáspár Református Egyetemet. Idén nyáron újabb öt évre nyertem megbízást a rektori teendők ellátására. Nagy öröm számomra, hogy munkatársaimmal, az egyetem közösségével együtt fáradozva elérhettük, hogy a hallgatók létszáma 4300-ról 6000-re nőtt az elmúlt években. Rektorként az egyetem egyházas jellegét igyekszem erősíteni. Megtiszteltetés számomra, hogy lelkipásztor és presbiter testvérek a püspöki tisztségre jelöltek. Ha e tisztségre megválasztanak, igyekszem az egyházkerület egységén munkálkodni, és a többi egyházkerülettel is testvéri kapcsolatot ápolni. Isten kezéből fogom elfogadni a választás eredményét, és az Ő akaratát keresve igyekszem szolgálni a Tőle meghatározott helyen.

PÜSPÖKJELÖLT

DR. SZABÓ ISTVÁN

Krisztus népének egyetlen mértéke az evangélium. Örööm, hogy egyházunk missziója döntő üggyé vált. Ennek hordozója a krisztusi életrendben élő egyházi közösség. A lelkészképzés, a presbiterek és gyülekezeti munkások, diakónusok, hitoktatók képzése mind ezt szolgálja. Hiszem, hogy a három éve megújult presbitériumok lelkészeikkel imádkozó közösségben és hűségben is példaképei a nyájnak. Egyházunk még e szűk esztendőkből is épülés jeleit mutatja. Gyarapodó iskoláinkban, intézményeinkben is legyen meghatározó biblikus tanítás. *„Tegyetek tanítványná minden népeket!”* (Mt 28,19)

Gyülekezeteink sokfélék és sokszor nehéz körülmények között élnek és épülnek. Köteles feladat terheik könnyítése. Elodázhatatlan a lelkészi javadalmak méltányos rendezése. A lelkipásztorok testi-lelki épségét segíti a szombatfélév-rendszer. Ahittanoktatás átszervezése roppant teher, ezt csak közegyházi segítséggel lehet megoldani. Az egyházmegyék adminisztrációját csökkenteni kell, hogy espereseink a rájuk bízott testi-lelki gondozását, tanácsolását végezhesék.

Kerületünk hitelek felvétele nélkül gazdálkodik. Köszönöm testületeink mértékletét. Isten iránti hálával mondhatjuk, hogy közmegegyezéssel támogathatjuk új gyülekezetek szervezését, a szórványok gondozását, gyülekezeti programokat, és segíthetjük alacsony jövedelmű lelkészeinket. Az új építési alap révén templomok, parókiák épültek és újultak meg. A sáfárság jó rendje az, hogy javainkat oda juttassuk, ahol felelősséggel döntenek felőlük. Örülök, hogy kerületünk gyülekezetei hálás szívből messze a legjobb adakozók.

Magyarországot a gazdasági válságon túl erkölcsi krízis, közöny és csüggedés hatja át. Ez olykor fájdalmasan egyházunkban is kiütözött, holott küldetésünk, hogy a közjó és erkölcs kérdéseiben biblikus, evangéliumi megnyilatkozásokat tegyünk, tanítsunk, neveljünk. *„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz!”* (Zsid 13:8) Sok tanácskozásra, s ennél is több imádságra van szükségünk, hogy egyházunkat még jobban hassák át a krisztusi értékek, ezek gyógyíthatják népünket is. Isten

jó életrendjét önmagunkkal kell kezdeni.

Elkötelezett vagyok a testületi egyházkormányzás mellett. Hálás vagyok, hogy tanácskozásainkon tartottuk ezt a szép református elvet. A püspöki gyülekezetlátogató munka nem korlátozódhat ünnepi alkalmakra. A lelkészkörökkel, presbitériumokkal, megyei testületekkel, szövetségekkel való találkozások nagy áldása, hogy együtt imádkozva egymás hite által épülhetünk. Korunk nagy kérdése az identitás. A hagyomány és a megújítás csak a Krisztus-követők közösségében őrizheti meg erejét.

Zsinatunk húsz éve folytonos törvényhozó munkát végez. A következő időben pontosítani kell számos törvényünket. 2009-ben elfogadtuk a Magyar Református Egyház alkotmányát, mely keretekbe fogja az egész magyar reformátusságot. A Generális Konvent munkája jó eszköz a testvéri kapcsolatokban, a szolidaritás megélésében, a közös képviselésben. Ezek mélyítik igazán egységünket.

Köszönöm mindazoknak, akik jelölésükkel kifejezték, hogy alkalmasnak tartanak az egyházkormányzásra. Tudom, aki elfogadja ezt, az szolgálata első percétől számot adni tartozik Annak, Akitől belső elhívását kapta. *„A mi alkalmasok voltunk Istentől van”* (2Kor 3,6). Közös szolgálatra kérek mindenkit, s számom oda magamat is. Adjon a Szentháromság Isten minden jelöltnek bölcsességet és erőt, hogy együtt fáradozhassunk népünk javára és Isten dicsőségére. *„Kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.”* (Ef 4,8)

1956-ban születtem, Sárbogárdon, hétgyermekes lelkészcsaládban. Nős vagyok, feleségem innovációs szaktanácsadó. Három gyermekünk van, egy unokánk. 1997-től a Budahegyvidéki Egyházközség lelkésze vagyok, előtte Sáregresen, Józsefvárosban és Külső-Üllői úton szolgáltam. 1983-ban Chicagóban szereztem magiszteri fokozatot, 1994-ben doktori vizsgát tettem, 1998-tól a pápai teológián tanítok, 2002-ben habilitáltam. 2003-tól a Dunamelléki Egyházkerület püspökeként szolgálom.

FŐGONDNOKJELÖLT KOVÁCS LEVENTE

Továbbra is erőltetett menet

28%-kal csökkent 10 év alatt a magukat reformátusoknak vallók száma a KSH 2011-es felmérése szerint. Felelősséget vállalva szembe kell néznünk e ténnyel: ez így nem mehet tovább! A református egyház szervezeti alapját az 1100 egyházközség adja, mely 27 egyházmegyébe, azok 4 különböző méretű kerületbe szerveződnek, az egészet a zsinat fogja össze. Egyházunk valós méretéhez képest túl bürokratikus ez a rendszer. A bürokrácia és a méretbeli aránytalanságok akadályai a testvéri összefogásnak. Ez így nem mehet tovább!

A választás a megerősödésnek és a megújulásnak a lehetősége. Mint hitvalló, református alapnak a Bibliát – annak minden betűjével –, a Heidelbergi Kátét és a II. Helvét Hitvallást tekintem. Főgondnokjelöltként a hangsúlyt a hitélet elsődlegességére, a gyülekezetépítésére és az ehhez illeszkedő szervezeti megújulásra helyezem.

Egyházunk a népegyházi keretekre épült. Ezek a keretek megszűnőben vannak, helyén egy más minőségű, más összetételű egyháztagság van létrejövőben. A hagyományozott vallásosságából, a népegyházi jellegből egyre inkább a hitvalló egyház felé haladunk. Ahol a beleszületett vallásosság mellett teret nyer a tudatos és hitvalló Krisztus-követés, az egyháztagság tudatos felvállalása és megélése. Ez örömteli folyamat, de a hitvalló egyházat, a jövő egyházát szervezetileg másképp kell felépíteni! Az alap az egyházközség, amire a jövőben is építkeznünk kell, erre épül 3 vezetői szint. A hitvalló egyháznak jóval egyszerűbb szervezeti hierarchia is elegendő. A mai információs eszközökkel gyorsan és hatékonyan elérhetjük gyülekezeteinket és tagjainkat. Az egyházmegyék szerepének fel kell értékelődnie, mert ezek természetes szervezeti egységek, jól átfogható közösségek. A kerületek és a zsinat szerepét viszont át kell alakítani.

Egyházunkban a szervezeti hierarchia és a méretbeli súlyok átalakításával is le kell követni azokat a társadalmi, demográfiai folyamatokat, amelyek az elmúlt évtizedekben lezajlottak. Ha a lakosság többsége a városokban él, akkor a gyülekezetek többségének is

ott a helye. Meg kell alapítanunk az új gyülekezeteket, a közegyháznak pedig az új gyülekezetek létrehozását, valamint a meglevők erősítését kell előtérbe helyeznie. Ha nem mi lépünk, akkor mások lépnek.

Egyházunk érdekében meg kell újulni a testületeinkben. Egyházunk megerősítéséhez a fiatalabb, a világi pozíciójában már bizonyított, tettvággyal teli korosztály bevonására van szükség.

Válaszúthoz érkezünk! Amit választunk, azon közösen kell végigmennünk a visszafordulás lehetősége nélkül. Válaszúthoz érkezés esetén a döntés nagyon nehéz és hosszú távra ható! Presbiterként, gondnokként, lelkészként nem lehet mások elvárásából, vélt vagy valós egyéni érdekből állást foglalni! Nemcsak a dunamelléki, hanem a határon belüli és túli szervezeti egységeinknek is összefogásra, a múltbeli sebeken való túllépésre van szükség - az előttünk levőknek nekifeszülve (Filippi 3:14). A most felvázolt, a www.reformatus.hu Erőltetett menetre van szükség interjúmban kifejtett programhoz egyöntetű támogatásra van szükség. Ezt az elmúlt hónapok jelölései alapján nem kaptam meg. A következő hetekben az egyháztagok, presbiterek, gondnokok és lelkipásztorok beszélgethetnek erről egymással, imádkozhatnak érte, végül dönthetnek róla. Egyöntetű támogatás nélkül nem lehet ezen a választáson végigmenni! Ezért nyugodt szívvel hívom fel a figyelmet jelölt társamra, aki kész a főgondnoki munkát elkötelezetten tovább végezni.

Kovács Levente 48 éves egyetemi tanszékvezető, a Bankszövetség főtitkára. Lelkészcsaládból származik, a Debreceni Kollégiumban főapparitorként érettségizett, és teológiát tanult. Majd matematika-fizika szakon végzett; tanított a Sárospataki és a Pápai Kollégiumban. Később banki pályára került, melynek során közgazdasági mester, doktori és habilitációs oklevelet szerzett.

A Külső-józsefvárosi Református Egyházközség presbitere, a Károli Gáspár Református Egyetem Gazdasági Tanácsának az elnöke. Feleségével 5 gyermeket nevel.

FŐGONDNOKJELÖLT DR. TÖKÉCZKI LÁSZLÓ

1951-ben születtem Szikszón (Abaúj megye). Felsődobozán és Miskolcon végeztem az általános és középiskolát. Debrecenben és Budapesten a bölcsészkaron történelem-német szakos tanárként végeztem (1975-ben). 1981 óta az ELTE Bölcsészkarán dolgozom. Eszmetörténet, sajtó- és neveléstörténet, valamint protestáns egyháztörténet a kutatási területem (1890-1940). A Valóság című folyóirat főszerkesztője vagyok (1994 óta), s a Hitel folyóirat rovatvezetője (1990 óta). A budahegyvidéki gyülekezet presbitere vagyok.

Egyedül (elváltként) élek Budapesten.

Programom

Az egyház „alaptevékenysége” az evangélium hirdetése és a szentségek kiszolgáltatása, valamint a lelkipozítói munka. De sem a kikényszerített, sem az önkéntes egyházi gettó nem fogadható el, **mert a valóban Krisztust követő egyháznak társadalmi küldetése is van!** S én e területen szeretném a református egyház munkáját erősíteni.

Először is leltárt kell készítenünk. Számba kell venni egyesületeinket, a hozzánk közel álló szellemi műhelyeket és fórumokat. Ki kell alakítani az értékelvű politikával és politikusokkal való együttműködés formáit. Meg kell erősíteni a médiumokban való jelenlétünket.

Iskoláink hitbeli és világnézeti jellegét műveltségileg is meg kell alapozni. Ezekre fórumokat és alkalmakat kell teremteni helyileg, regionálisan és országosan is. Össze kell hangolni ezt a tevékenységet. Katalógust kell készíteni az alkalmas református politikai, közéleti és szakmai emberekről – lehívható előadói adatbázisként is működtetve ezt.

A beszűkítő profilú hitoktatást ki kell bővíteni etikával, filozófiával, történelemmel, stb. Az ifjúsági munkát színessé és sokakat befogadni tudóvá kell alakítani. Az értelmiségi missziós munkát – legalább német mintára (Evangelische Akademie) – a református egyetem és teológiák bekapcsolásával intenzívvé kell tenni.

Gyülekezeteinket és környezetüket folyamatosan fel kell mérni. A 2001-es népszámlálás alapján és az óriásgyülekezetek osztásával új gyülekezetek szervezését kell elkezdeni. Iskolarendszerünk régi mintákon alapuló közösségi „beágyazását” fokozni kell. Jól tudom, hogy mindennek tartós alapja a spiritualitás. Nem valamiféle kultúrprotestáns program ez, de ugyanakkor ez a program nem is szégyelli és tagadja, hogy célja a hívő magyar református keresztyénségnek művelt és etikus közösséggé építése, amely az egyetemes magyarságnak is szolgál – határoktól függetlenül.

LELKÉSZI FŐJEGYZŐJELÖLT ILLÉS DÁVID

1964-ben születtem Budapesten. Édesapám, Illés Lajos Kossuth-díjas zeneszerző, édesanyám, Makkai Lilla ny. református lelkész. Négy felnőtt gyermekem van, aki egyetemre járnak vagy már dolgoznak.

A Debreceni Református Gimnáziumban érettségiztem 1983-ban. Itt ismertem meg Isten szeretetét és kaptam elhívást a lelkészi szolgálatra Péter apostol leveléből: "Legeltessétek az Isten közöttük lévő nyáját..." (1Péter 5,2)

1988-ban végeztem a Budapesti Theológiai Akadémián, majd egy évet szolgáltam Lábatlanon.

1989-1990 között Skóciában tanultam, ahol Master of Theology (MTh) képesítést szereztem.

1991-1993 között a Budapest-Szabadság téri gyülekezetben voltam beosztott lelkész, majd 1993-ban Bugyi község gyülekezete hívott meg lelképásztornak. Az itteni időszak örömteli lehetősége volt a református iskola újraindítása.

1997-től a budafoki gyülekezet lelkésze voltam, ahol többek között a Halacska óvoda beindítását és megszervezését bízta rám Isten.

2001-ben választott meg a budai gyülekezet lelkészének, ahol azóta is nagy örömmel szolgáltam. A misszió, a diakónia területén sok munkatárssal tudunk együtt dolgozni. Isten akaratát keresve tudatosan kezdtük kiépíteni a szolgálati ágakat, az evangélizáció lehetőségeit, a diakóniai hálót, a gyülekezeti tagok tanításának alkamait. Mára már több mint 30 közösségi csoport találkozik rendszeresen a gyülekezetben, és növekszik a gyülekezethez csatlakozók és az önkéntes szolgáltatók száma.

2009 óta a Budapest-Déli Református Egyházmegye esperese vagyok, valamint a zsinati Missziói Bizottság tagjaként is tevékenykedem.

A lelkészi szolgálat mellett folyamatosan képeztem magamat: a KRE doktori iskolájába jártam, ahol abszolutóriumot szereztem. Választott kutatási területem a kiscsoportok működése a gyülekezetben. 2009-ben a KRE hallgatójaként szupervizori diplomát szereztem, jelenleg pedig a SOTE Mentálhigiéné Intézetben tanulok lelkigondozást.

Lelkészként mindig fontos volt számomra Isten szeretete és annak továbbadása az igehirdetésben és a személyes, valamint a kiscsoportos beszélgetésekben. Gyülekezeti szolgálatomban igyekeztem Isten dicsőségének felmutatását és a gyülekezetépítés szempontjait szem előtt tartani. Úgy gondolom, hogy egyházunkban most mindkettő nagy kihívás és fontos feladat.

Megtisztelőnek tartom és köszönöm a főjegyzői tisztségre való jelölésekben megmutatkozott bizalmat! Megválasztásom esetén eddigi esperesi tapasztalataimmal és lelkesedésemmel szeretnék másokkal közösen egy olyan egyházat építeni, ahol őszintén lehet beszélni a nehézségekről, ahol nem kell félni a hatalomtól, ahol a vezetésben is helye van a lelkiségnek, és ahol a lelkészek munkáját sok területen segítik és áldozathozatalaikat elismerik, megbecsülik.

LELKÉSZI FŐJEGYZŐJELÖLT SIMONFI SÁNDOR

Néhány szó ...

...magamról.

Lelkészcsaládból származom. Pesten élek születésem óta, 58 éve, rövid budai kitérővel. Egy feleség, első és egyben utolsó, 32 éve már. Öt gyerek. Három már kirepült, kettő még otthon, egyetemistaként és gimnazistaként. Négy unoka. Plusz kettő érkezőben: egy még az idén, egy jövőre. A folytatásban bizakodunk...

...lelkészi múltról és jelenről.

A teológia után 8 beosztotti év. Utána 6 év parókusság Pesterzsébet-Szabótelepen. Azóta és jelenleg is Rákospalota-Óvárosban szolgálok lelkipásztorként.

...az egyházkormányzói múltamról.

2000-ben választott meg esperesnek a Budapest-Északi Egyházmegye. Azóta vagyok középszintű egyházkormányzó. Remélem, a középszert megütöm, bár ezt minden bizonnyal egyesek vitatják. Az elmúlt közel 15 év alatt sikerült több területen is újat kezdeni egyházmegyénkben, s ebben némi szerepem nekem is volt. Így

– építési segélyrendszert alakítottunk ki, amely a kisebb és nagyobb egyházközségek felújítási feladatait hivatott segíteni (ezt a rendszert az egyházkerület is átvette),

– bevezettük a szombatfélèves rendszerünket, amely a lelkipásztorok lelki-szellemi felfrissülését, önképzését hivatott szolgálni, segíteni (ennek országos híre is lett),
– az egyházmegyei költségvetést, forrásokat egy olyan rendszer szerint használjuk fel, amelyben az egyházközségek nem „felülről” való segílyt, hanem „járandóságot” kapnak, és amely egyidejűleg van tekintettel a gyülekezetek nagyságára és a kisebbek felé a pozitív megkülönböztetésre,

– testvér-egyházmegyei kapcsolatot építettünk ki a baranyai egyházmegyével, amely nem merül ki a megyei szintű, lelkészi kapcsolatokban, hanem a gyülekezetek szintjén is eleven,

– a testvériség lelkületét abban is igyekeztünk az elmúlt években megélni, hogy évről évre támogattuk más egyházmegyeik kisebb gyülekezeteiben szolgáló lelkészeit, nemcsak egyházkerületen belül, hanem határon kívülieket is.

Két ciklus óta zsinati tag is vagyok. A legtöbbet szólók egyike – természetesen a püspökök után. Olykor nem is szóltam hiába. A legjobban annak örültem, hogy sikerült kiharcolni (szó szerint) az eddigi egyetlen lelkészi munkát elismerő zsinati díjat, a Dobos Károly díjat. S hogy most, a választáson ne csak a presbiterek szavazzanak titkosan, hanem a presbitérium szavazata is titkos (szabad) legyen, azt is elsőnek szorgalmaztam.

... az egyházkerületi főjegyzői jelöltségemről.

Megtisztelő, hogy a jelöltek egyikévé lehettem, s ezt a megelőlegezett bizalmat köszönöm. De meg kell vallanom, nem készültem rá. Annak ellenére sem, hogy már korábban is többen érdeklődve-biztatva rákérdeztek az indulásomra. Inkább nyugodalmasabb éveket készítettem elő magamnak a 15 év esperesség után. Egy „felettes” szolgatárs kérésére mondtam igent. Ő azt reméli, hogy segíthetem a szolgálatát. Magamat kell legyőznöm ehhez, mert tudom: nehéz „kiszőnikből” újra „beosztottá” válni. Főleg nekem, de megpróbálom. Természetesen csak akkor, ha az egyházkerület presbitériumai is így látják jónak.

Főjegyzői programom nincs. Az azonban az előzőkből is látszik, hogy az egyház életét nem hatéves ciklusokban látom. Paradigmaváltás előtt áll a világ, benne hazánk is. Sok változásra kell felkészülnünk, amelyek komoly kihívások elé állítják majd egyházunkat is. Lesz kísértés, hogy a világ „megoldásait” adaptáljuk egyházunkra (jelei már vannak), ahelyett, hogy bibliai feleleteket keressünk. Meglátásom szerint a megmaradásunk és igazi növekedésünk záloga az, hogy az egyházkerület, az egyházmegyeik minden gyülekezete a maga küldetésének és felelőségének is érezze, a testvériség lelkületével, hogy közösségként megmaradjanak a legkisebb gyülekezeteink is. Ehhez kell az igazi szemléletváltás bennünk. Sok beszélgetés szükséges hozzá. Meglátásaimmal, tapasztalataimmal ebben szívesen részt vennék, hogy az egyházkerületben olyan további folyamatok induljanak el, amelyek ezt a közös, testvéri gyülekezeti munkát távlatosan segítik.

VILÁGI FŐJEGYZŐJELÖLT BRANDENBURG SÁNDOR

1961-ben születtem Budapesten, Pesterzsébeten. A Budapest-Pesterzsébet Központi Gyülekezetbe járó szüleim és apai ágon nagyszüleim itt kereszteltek meg, majd itt is konfirmáltam, ahol most főgondnok vagyok 10 éve. Az elmúlt 6 évben a Budapest-Déli Egyházmegyénk gondnoka is voltam és 18 éve vagyok tagja a Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlésének.

Vízgazdálkodási mérnök és olasz műszaki tolmács vagyok, a Nemzeti Fejlesztési Minisztériumban dolgozom. Feleségem Szabó Ildikó hittanoktató pedagógus. Négy felnőtt gyermekünk közül, kettő már házas, kettő még velünk közös háztartásban él. Ők is mindannyian házastársaikkal együtt a gyülekezetünk, énekarunk, ifjúsági és fiatal felnőtt közösségeink, valamint ifjúsági zenekarunk tagjai.

Egyházunk minden szintű iskoláinak, az óvodáktól a teológiáig, egyetemig, elsősorban lelkiekben történő megerősítését tartom a legfontosabb teendőnek a közeljövőben, valamint a választójogi törvényeink reformját, mert a meglévő rendszer nehézkessé teszi egyházunk reagálását életünk roppant felgyorsult XXI-ik századi változásaira.

VILÁGI FŐJEGYZŐJELÖLT VERES SÁNDOR

A DMREK közösségétől kapott jelöltség küldetésre szól, amely kezdődik az imádkozással, az Isten akarata és a közösségre való figyellel, majd ez folytatódik a sok irányú szolgálattal, amely nem kormányzási technika, hanem krisztusi rend. A szolgatársi jelöltséget elhívott és elküldött tanítványként köszönettel elfogadom.

A tanítványok feladata, a mi feladatunk, hogy a hitre jutottak – Istent dicsőítő - elhívott közössége (az Egyház) a világban is látható és vonzó legyen, az örömhír mindenkihez eljusson (misszió!). Ez annak az egyháznak a küldetése, amelynek Jézus a fundámentuma. Ez annak az Egyháznak a feladata, amely addig él, amíg Krisztusról tesz bizonyosságot. Az egyház reménysége a mindig felénk jövő Krisztus maga és az Ő országa. Ezért fohászunk így az Újszövetség utolsó szavaival: „Jövel Uram Jézus! (Jel 22,20b) és ezért tanított Jézus bennünket (az Ő egyházát) így imádkozni: „Jöjjön el a Te országod” (Mt 6,10).

Az egyház küldetését legteljesebben gyülekezeteiben éli meg, ugyanakkor látnunk kell, hogy minden gyülekezet egyház, de nem a teljes egyház. A tanítványság meghatározója, a közegyházi munkám alapja, hogy tagja vagyok egy konkrét gyülekezetnek, részese életének és missziójának.

A fenti alapvetéshez kapcsolódóan szeretnék – csak vázlatosan – felsorolni néhány gondolatot, amelyeket az elmúlt évek tapasztalatai alapján tudok megfogalmazni.

1. Az Egyházban szükség van olyan disputákra, amelyek az egyház különböző szintjein lehetővé teszik a meglévő példák mellett az új lehetőséggel élés formáinak, módszerének közös megvitatását, biblikus megmérettetését, a mai reformáció megélését.

2. Vissza kell adni a gyülekezeteknek, a gyülekezet tagjainak hitvalló öntudatát, missziói küldetésstudatát. Készüljenek a gyülekezetekben a munkatársak széles bevonásával missziói munkaterv, a teljesülés időszakos ellenőrzésével, éves kiértékeléssel és személyes feladatvállalással. Készítsük fel a gyülekezeteket, hogy a környezet szekularizációja (elvilágiasodása), a hatalmas közömbösség, a krízishelyzetben fellépő tévtanítók, és a média keresztény vallásellenessége mellett és ezekkel szemben kell hitvallást tennünk. A költségvetés kialakításánál a missziói munkaterv legyen meghatározó tényező.

3. A gyülekezetek és a szolgatársak közötti szolidaritást a közösségtudatot erősíteni kell. A kongregacionalista szemléletet (túlzott önállóság, függetlenedés) meg kell szüntetni.

4. Az elfogyó gyülekezetekben - amíg lehet - meg kell tartani a helyben lakó lelkeszt, akár úgy, hogy a kisgyülekezetek egymás segítésére, a teljes szolgálati terület és feladat ellátására egymással közösségre lépnek. Ahol megjelennek az emberek, ahol új lakóközösségek alakulnak ki, - és eddig nem voltunk jelen - ott kezdjük új gyülekezetet építeni.

5. A MRE Zsinatának munkájában aktívan részt kell venni. A társadalmi missziók és a gyülekezetek kapcsolatát erősíteni kell. A túlzott intézményesülés veszélyeiről szólnunk kell. A törvényalkotásban érvényesülni kell a zsinat-presbiteri elvnek. Világosan meg kell fogalmazni a gyülekezeti gondnok, presbiter kötelességét és felelősségét. A presbitereknek ismerniük kell az egyház (a gyülekezet) látható működéséhez szükséges anyagi-műszaki-gazdasági feltételeket valamint a vonatkozó egyházi és világi törvényeket.

6. Az egyetemes egyház feladata a társadalmi, szociális kérdésekben, közügyekben való állásfoglalás: pl. gazdaság és etika, munkanélküliség, közmunka, média és az igazmondás, emberi tisztesség, haza és nemzet, házasság – család, oktatás. („nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” Jn 17,15) A világ kérdéseire keresztyén választ kell adni.

Személyi adataim: Családban élő, nő, 63 éves mérnök vagyok. Három felnőtt gyermekünk és három unokánk van. Életem meghatározója, hogy lelkészcsaládból származom.

Egyházi szolgálataim: presbiter vagyok 33 éve, egyházmegyei tanácsos 1994-től, egyházmegyei gondnok 2002-től, egyházkerületi világi főjegyző 2008-tól, tagja vagyok az egyházkerület és a zsinat missziói bizottságának. Lépésről, lépésre, folyamatosan tanítva és folyamatosan tanulva kaptam az újabb feladatokat.

„Legyen mirajtunk Istenünknek, az Úrnak jóindulata” (Zsolt 90.17a)

Dunamelléki Református Egyházkerület Választási Bizottsága

H-1092 Budapest, Ráday u. 28.

A Dunamelléki Református Egyházkerület
kebelében lévő gyülekezetek
Presbitériumainak

Tárgy: Választások

Tisztelt Presbitérium!
Kedves Testvéreink!

A Dunamelléki Református Egyházkerület Választási Bizottsága az egyházkerületi tisztségekre történő választás menetét a következőkben határozza meg:

1. A választás előkészítése
 - a. A választási törvény szerint az elnökségnek tájékoztatnia kell a presbitériumot a választás menetéről.
 - b. A választói presbitéri gyűlésen ismertetni kell a jelöltek, lehetőleg a saját hivatalos bemutatkozásuk alapján. (reformatus.hu; parokia.hu; Dunamellék) A presbitéri gyűléssel lehetőleg várják meg a bemutatkozást.
 - c. A szavazólapok illetve a kísérőlevél postázása október 16-ig megtörténik. Amennyiben valamelyik egyházközség október 23-ig nem kapja meg, jeleznie kell a dmrefvalasztas kukac gmail.com címen.
2. A választás lebonyolítása
 - a. A választói presbitéri gyűlés megválasztja a szavazatszámoló bizottságot - amely legalább 3 fő.
 - b. A szavazás titkos. A mellékelt „Egyházközségi szavazólap” felhasználható sokszorosítva szavazásra az egyházközség elnökségének aláírásával és az egyházközség pecsétjével. A rajta lévő használati útmutató alapján vegye figyelembe a Bizottság a szavazatokat.
 - c. Megválasztottnak az a jelölt tekintendő, aki az érvényes szavazatoknak több mint felét kapja. Amennyiben ez nincs meg, a szavazást meg kell ismételni.
 - d. Az eredmény ismeretében a választási bizottság kitölti az egyházkerületi (kék) szavazólapot és jelöletlen borítékba teszi. (Több szavazati számérték esetén külön borítékokba. **Egy borítékból egy szavazat tekintendő érvényesnek!**) A jelöletlen, leraasztott borítékot egy külső, (lehetőleg LC/5-ös, A5-ös levélhez) borítékba teszi, amelyre a címzésen, feladón kívül rá kell írni: SZAVAZAT, és a borítékot annak leraasztásánál a lelkésznek és a gondnoknak a presbitéri gyűlésen alá kell írnia, le kell pecsételni. Felhívjuk a figyelmet a törvény előírásainak pontos megtartására!
3. Az eredmény közzéte
 - a. A Választási Bizottság tisztelettel kéri a presbitériumokat, hogy a szavazatot úgy juttassák el a püspöki hivatalba, hogy az legkésőbb 2014. november 28-án 12.00-ig beérkezzen oda. A szavazás határnapja, az utolsó munkanap: 2014. november 28.

Fentiek szíves elfogadását kérve Isten áldását kívánva,
Budapest, 2014. október 14.

Tisztelettel:

Kiss László s.k.
alelnök

Pintér Gyula s.k.
elnök

FELELŐS KIADÓ:

A DUNAMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET VÁLASZTÁSI BIZOTTSÁGA